

ΑΠ' ΕΔΩ, από τη Λευκωσία, τα πράγματα με το Θέατρο Σκάλα φαίνονται λίγο παράξενα. Κατά καιρούς διάφοροι καλλιτέχνες - σκηνοθέτες, ηθοποιοί, καλλιτεχνικοί διευθυντές - κατεβαίνουν στη Λευκωσία, συστήνονται σαν «Θέατρο Σκάλα» και παρουσιάζουν διάφορα ποικίλων αισθητικών επιλογών και στρατηγικών κατευθύνσεων έργα. Δεν παριστάνω την ανενημέρωτη για τα προβλήματα του σκαλιώτικου σχήματος και για τα αίτια αυτών των μεταμορφώσεων, θέλω απλώς να πω ότι σ' όλη την υπόθεση υπάρχει μόνο μια σταθερά - το κοινό της Λάρνακας, που εν μέρει «φταίει», τουλάχιστον για ό,τι αφορά τις ρεπερτοριακές μανούβρες, οι οποίες είναι έκφραση προσπαθειών να κερδηθεί η ανταπόκριση και η αφοσίωση του. Εκείνοι, οι Λαρνακείς, είναι πρώτα απ' όλα οι δέκτες τους οποίους έχουν υπόψη οι (εκάστοτε) υπεύθυνοι του «Σκάλα», εμείς, το υπόλοιπο θεατρόφιλο κοινό, ακολουθούμε.

Αυτή τη συγκεκριμένη περίοδο όταν λέμε «Σκάλα» εννοούμε το Γιάννη Βόγλη, καλλιτεχνικό διευθυντή, σκηνοθέτη και το θίασο Ελενα Χριστοφή, Μόνικα Μελέκη, Παντελή Παπακωνσταντίνου, Αντρο Κρητικό και Μανώλη Μιχαηλίδη (να μια άλλη σταθερά - ο μοναδικός συντελεστής του θιάσου που ήταν εκεί από τις πρώτες του στιγμές).

Το έργο του Αντρέα Θωμόπουλου «Αρσε-

«Αρσενικό-Θηλυκό»

νικό - Θηλυκό» απασχολεί τα 3/5 του θιάσου. Τρία πρόσωπα στο έργο, ένα νεαρό ζευγάρι, ο τρίτος - φίλος και των δυο. Ο άνδρας, συνθέτης προικισμένος αλλά και αποτυχημένος, επιτίθεται στο ταίρι του στην προσπάθειά του να αμυνθεί ενάντια στον κόσμο. Αυτή έχει ένα ιδιαίτερο χάρισμα να τον προκαλεί, αναζητώντας συμφιλώση αμέσως μετά από πετυχημένες ρήξεις και ο τρίτος μπαλώνει τις καταστάσεις όσο μπορεί. Κάτι σας θυμίζει; Μα τα «Οργισμένα Νιάτα» του Οσμπορν. Η ελληνική εκδοχή του θαυμάσιου εκείνου αγγλικού έργου αφαιρεί το κοινωνικό στοιχείο, δεν ασχολείται με τη σύγκρουση γενεών, μετατρέπει την οργή σε γκρίνια. Βασικά το μόνο μοτίβο, με το οποίο ο Ανδρέας Θωμόπουλος καταπιάνεται, είναι το μονοπατάκι μεταξύ του αιματηρού αγώνα και των συμβιβασμών, το μοναδικό πέρασμα για το ζευγάρι, για το αρσενικό - θηλυκό. Στην ουσία δραματοποιεί το λαϊκό ρητό για κείνους που «μαζί δεν κάνουνε και χώρια δεν μπορούνε». Η σχέση μεταξύ του Δημήτρη και της Νίκης είναι προορισμένη από το συγγραφέα για μεγάλες γενικεύσεις. Είναι και βεβαρημένη με τα καλλιτεχνικά επαγγέλματα των δυο ηρώων αυτή η σχέση και με όλη τη φόρτιση δύσκολα

οδηγείται στη λύση. Ετσι το έργο αποτελείται από δυο ποιοτικά άνισα μέρη. Το θέμα του πρώτου και καλύτερου μέρους είναι η κάθοδος του ζευγαριού προς την τελική ρήξη και χωρισμό. Στο δεύτερο μέρος ο συγγραφέας έχει να βρει τρόπους να συμφιλώσει τους ήρωες του. Και το ατύχημα είναι ότι δεν τους βρίσκει στα πλαίσια του ίδιου δραματουργικού είδους. Αναγκάζεται, λοιπόν, να πεταχτεί από το ψυχολογικό ερωτικό δράμα στη ρομαντική κομεντί. Το τεχνητό φινάλε δεν είναι άξιο του ευχάριστου και άνετα γραμμένου πρώτου μέρους. Η παράσταση σε σκηνοθεσία Γιάννη Βόγλη ανέδειξε τα χαρίσματα του έργου και είχε πλήρη συνείδηση των μειονεκτημάτων του. Η απλότητα ήταν το βασικό προσόν της παράστασης. Το φυσικό παίξιμο, ο καλός ρυθμός και η καθαρότητα απόδοσης των ψυχολογικών καταστάσεων των ηρώων αποτελούσαν το ενεργητικό της. Η γλυκιά πεισματάρη Νίκη - δείγμα - καλής επαγγελματικής δουλειάς της Ελενας Χριστοφή. Ο καλοσυνάτος ήρωας του Μανώλη Μιχαηλίδη, ο «τρίτος», ο μικρός από μηχανής θεός που σκηνοθετεί τη λύση όλων των προβλημάτων δίνεται από τον ηθοποιό με ηρεμία και καλή διάθεση. Πιστεύω, ότι ο Δημήτρης του

Παντελή Παπακωνσταντίνου μπορούσε να προστεθεί με περισσότερη γοητεία και να εμφανίζει περισσότερο την αύρα του ταλέντου, που όπως λέει ο συγγραφέας διαθέτει. Πάντως πρέπει να σημειωθεί ότι στην προηγούμενη του καριέρα ο Παπακωνσταντίνου δεν ήταν συνηθισμένος σε ρόλους ζεν πρεμιέ και την ευκαιρία που του δόθηκε από το Γιάννη Βόγλη την αξιοποιεί και αντεπεξέρχεται των δυσκολιών. Δε θα μπορούσα να πω το ίδιο για το σκηνογράφο της παράστασης Λάκη Γενεθλή. Τα τρία κουτάκια - δωμάτια - στην ουσία δεν εξυπηρετήσαν τη σκηνική δράση μια και δεν τη «χωράνε», αλλά και η αλλαγή των σκηνικών απαιτεί περιττή δράση στα σκοτεινά διαλείμματα μεταξύ των εικόνων.

Ο Γιάννης Βόγλης έχει ήδη σκηνοθετήσει στην Κύπρο έργα πολλά και διάφορα. Δεν πιστεύω αυτό το συγκεκριμένο να ήταν σοβαρός «αντίπαλος» για ένα σκηνοθέτη που έχει αναμετρηθεί με πολύ δύσκολα έργα. Αναμένουμε τις μελλοντικές «αναμετρήσεις».

«Αρσενικό - Θηλυκό» του Ανδρέα Θωμόπουλου από το Θέατρο Σκάλα. Σκηνοθεσία: Γιάννης Βόγλης. Σκηνικά - κοστούμια: Λάκης Γενεθλής. Μουσική - στίχοι: Ανδρέας Θωμόπουλος. Παίζουν: Ελενα Χριστοφή, Παντελής Παπακωνσταντίνου, Μανώλης Μιχαηλίδης.